

บทที่ 4

ผลการวิจัย

4.1 บริบทชุมชนตลาดบางหลวง

จากการศึกษาบริบทชุมชนของตลาดบางหลวง พบว่า ชุมชนบางหลวงเริ่มก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2446 เป็นชุมชนที่มีความเก่าแก่มากกว่า 100 ปี ในอดีตชุมชนนี้เป็นท่าเรือติดต่อกำชาขายที่สำคัญแห่งหนึ่งในภูมิภาคนี้ ตลาดบางหลวงตั้งอยู่บริเวณริมแม่น้ำสุพรรณบุรีหรือแม่น้ำท่าจีน ลักษณะของตลาดเป็นห้องแถวไม้ 2 ชั้น หันหน้าเข้าหากันมีจำนวนถึง 130 ห้อง และยังมีคงสภาพตลาดเก่าที่สมบูรณ์ ในอดีตชาวจีนส่วนใหญ่อพยพมาจากมณฑลทกวางตุ้ง อำเภอซัวเถา อำเภอโพ้วเถิง และจากที่อื่นๆ เข้ามาอาศัยรวมในชุมชนบางหลวง และมาประกอบอาชีพหลัก ๆ อยู่ 3 กลุ่ม คือ กลุ่มอาชีพทำไร่ กลุ่มอาชีพค้าขาย และอาชีพกรรมกรรับจ้างทำงานต่างๆ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ชาวจีนยังได้นำศิลปะและวัฒนธรรมที่เป็นมรดกอันล้ำค่ามาสืบสานประเพณีขึ้นในชุมชนบางหลวง เช่น งานวันเกิดศาลเจ้าแม่ทับทิม ประเพณีแห่ธงในวันตรุษจีน ฯลฯ โดยเฉพาะการนำความรู้เกี่ยวกับดนตรีจีนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของชุมชน

สำหรับดนตรีจีนในชุมชนตลาดบางหลวงมีชื่อว่า “วงรวมมิตร บางหลวง” ก่อตั้งวงขึ้นมาไม่ต่ำกว่า 80 ปี เกิดขึ้นโดยชาวจีนในชุมชนทั้ง 3 กลุ่มที่มีความสามารถทางดนตรีมารวมวงกันเล่นดนตรีในช่วงเย็น หลังจากการทำงานที่เหน็ดเหนื่อยมาตลอดทั้งวัน เพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ คลายเหงา คิดถึงบ้าน และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ผู้ก่อตั้งวงดนตรีจีนของชุมชนตลาดบางหลวงคนแรก คือ กลุ่มของท่านอาจารย์กิมตี้ แซ่ไหล เครื่องดนตรีจีนที่มีอยู่ ได้จากเครื่องส่วนตัวที่นำติดตัวมาด้วย บางคนก็สั่งซื้อเครื่องดนตรีจีนด้วยการฝากเพื่อนที่เดินทางกลับประเทศจีนซื้อกลับมาให้ เพื่อนำมาหัดเล่นและรวมวงกันเล่นดนตรีกันในชุมชน ในช่วงนั้น นายเงิน แซ่ไหล เจ้าของโรงสีโชคชัย ปัจจุบันได้เปลี่ยนเป็นชื่อเป็น บริษัทกรุงเทพกิจการ จำกัด ให้การสนับสนุนจัดซื้อเครื่องดนตรีจีนมาเล่นและร่วมกิจกรรมต่างๆ ในชุมชน

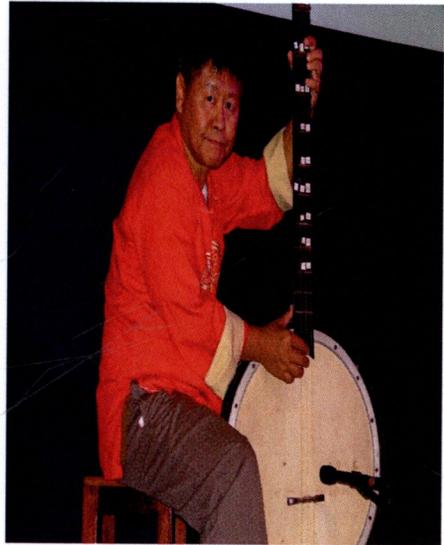
เมื่อปี พ.ศ. 2526 ดนตรีจีนเริ่มซบเซา เพราะเนื่องจากผู้ที่มีความสามารถทางดนตรีเริ่มมีอายุมากขึ้น บางคนเสียชีวิต ผู้เล่นได้มีจำนวนลดน้อยลง จึงทำให้วงดนตรีจีนของชุมชนเริ่มสูญหายไป จนมาถึงปี พ.ศ. 2547 นายป๋อ ไปพบเครื่องดนตรีจีนใน โรงเจบ้านฮกตึ้ง และได้มาบอกกับ

กลุ่มรักดนตรีจีน ได้แก่ อาจารย์พิบูลย์ เลิศมโนรัตน์ คุณวิรุฬ เหลี่ยวงศ์ภูธร อาจารย์ชาติ ศรีพุทธาธรรม อาจารย์ใหญ่ ฯลฯ ได้ปรึกษาหารือกันว่า เราควรฟื้นฟูดนตรีจีนของชุมชนขึ้นมา เพื่อให้ดนตรีจีนของชุมชนกลับมามีชีวิตอีกครั้ง และจัดตั้งเป็นกลุ่มอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย – จีน จึงได้ขอเงินสนับสนุนจากสมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียนเจียนหัว จำนวน 40,000 บาท จัดซื้อเครื่องดนตรีจีน (ฝ้ายนุ่น) ให้กับชุมชน และมีการบริหารจัดการงบประมาณและการทำงานในการฟื้นฟูดนตรีจีนขึ้น จึงไปติดต่อบริษัทผู้สอน คือ อาจารย์สงแป๊ะจากอำเภอบางลี่ อาจารย์ธนา ลาภบริบูรณ์ มาช่วยสอนดนตรีจีนให้กับเด็กๆ ในชุมชน จึงทำให้วงดนตรีจีนบางหลวงมีชีวิตชีวาและมีการสร้างสีสันให้กับชุมชนที่ดีขึ้น

ระยะเวลาที่ผ่านมา วงดนตรีจีน “รวมมิตร บางหลวง” ได้สร้างชื่อเสียงด้วยการแสดงดนตรีจีนให้กับภาครัฐ ภาคเอกชนอย่างต่อเนื่อง เช่น งานกึ่งศตวรรษลูกทุ่งไทยครั้งที่ 7 งานวัฒนธรรมนานาชาติ ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม งานวัฒนธรรม ณ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ หอศิลปวัฒนธรรม กรุงเทพฯ จึงทำให้คนภายในและภายนอกชุมชนให้การสนับสนุนวงดนตรีจีนมากขึ้น โดยเฉพาะในปี 2554 ช่วงเดือนสิงหาคม มีผู้ใจบุญชื่อ คุณสำราญ เอี่ยมสมบัติ และคุณวิทยา บัวแย้ม ทำงานอยู่กับบริษัท Panasonic ได้รวบรวมเงินจากพนักงานของบริษัท เพื่อมาบริจาคเงินจำนวน 150,000 บาท จัดซื้อเครื่องดนตรีจีนใหม่ให้กับวงดนตรี “รวมมิตร บางหลวง” เพื่อนำไปพัฒนาวงดนตรีต่อไป

อาจารย์พิบูลย์ เลิศมโนรัตน์

อาจารย์ชาติ ศรีพุทธาธรรม

อาจารย์ธนา ลากบริบูรณ์

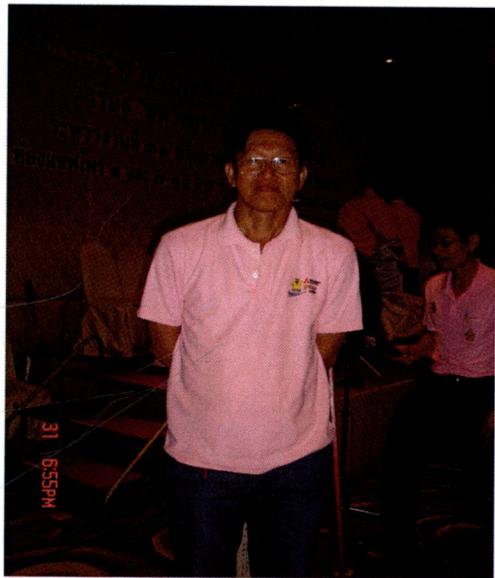

อาจารย์สมศักดิ์ อยู่่มมาก

ภาพที่ 1 ปราชญ์ท้องถิ่นด้านดนตรีจีนชุมชนบางหลวง

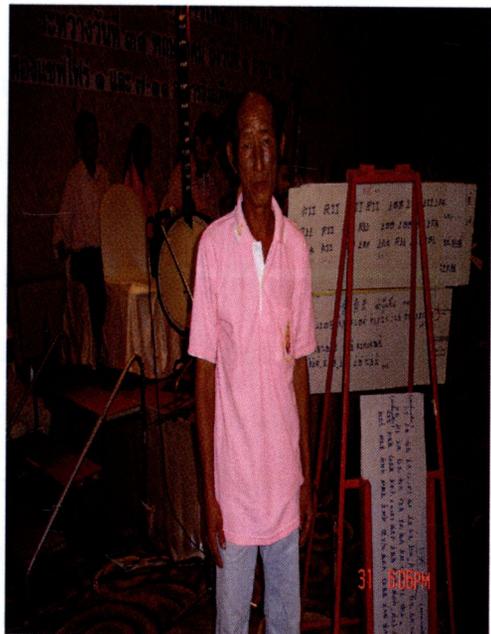
อาจารย์พินิต ศรีสารากรณ์

อาจารย์คณัย ภัทรารวุฒิชัย

อาจารย์วิรุฬ เหลียงวงศ์ภูธร

อาจารย์ขจร พันธุ์คง

ภาพที่ 1 ปราชญ์ท้องถิ่นด้านดนตรีจีนชุมชนบางหลวง (ต่อ)

4.2 องค์ความรู้ดนตรีจีน

วงดนตรีจีนบางหลวงเป็นวงดนตรีที่มีการถ่ายทอดความรู้ด้านดนตรีจีนให้กับผู้เรียน โดยได้รับความร่วมมือจากปราชญ์ท้องถิ่น ผู้นำชุมชน และบุคคลภายในและภายนอกชุมชนที่มีความสามารถในการเล่นดนตรีจีนก็มาร่วมแรงร่วมใจกันถ่ายทอดความรู้ด้านดนตรีจีนให้กับนักเรียน ในการถ่ายทอดความรู้ดนตรีจีนของชุมชนบางหลวงนั้น จะใช้โน้ตจีน โบราณ ที่มีอายุมากกว่านับพันปี ลักษณะของตัวโน้ตจีนเป็นตัวอักษรจีน ที่ไม่บอกความสั้นยาวของเสียง ลักษณะจังหวะเป็นอัตราจังหวะใด และความสูง - ต่ำจะไม่ปรากฏอยู่ในเพลง การถ่ายทอดจะเป็นแบบท่องทำนองให้ผู้เรียนฟังก่อน และให้ผู้เรียนท่องทำนองตาม ปราชญ์ดนตรีจีนมีการเรียนการสอนเป็นขั้นเป็นตอน ในช่วงแรกจะให้ผู้เรียนรู้จักชื่อตัวโน้ตจีนโบราณก่อน และฝึกท่องตามจังหวะพร้อมกับการปรบมือ เพื่อให้ผู้เรียนมีสมาธิ และจังหวะที่ดีในการพัฒนาทักษะการเล่นดนตรีจีน หลังจากนั้นนักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับโน้ตจีนและจังหวะของเพลงแล้ว ขั้นตอนที่ต่อมาผู้เรียนจะแยกฝึกปฏิบัติตามความสนใจของผู้เรียน

การสอนปฏิบัติดนตรีจีนในชุมชน แบ่งเป็นการสอนปฏิบัติอยู่ 2 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มเครื่องดำเนินทำนอง และ 2) กลุ่มเครื่องประกอบจังหวะ กลุ่มเครื่องดำเนินทำนอง ปราชญ์ท้องถิ่น จะมีการวางพื้นฐานที่ถูกต้องให้กับผู้เรียน เช่น ท่าทางการบรรเลง วิธีการจับเครื่องดนตรี การวางตำแหน่งระบบนิ้ว ตลอดจนเทคนิคการบรรเลง ให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาเทคนิคการเล่นดนตรีจีน เมื่อผู้เรียนเริ่มเล่นได้แล้ว จะให้ฝึกปฏิบัติเพลง เก้ง ชุน หมาง ซึ่งเป็นบทเพลงที่ปราชญ์ท้องถิ่น ได้กล่าวว่า เป็นบทเพลงแรกๆ ที่ผู้เรียนต้องเล่นได้ เพราะว่าตัวโน้ตไม่ยากจนเกินไป เป็นเพลงสั้นๆ ใช้เวลาไม่นาน ผู้เรียนจะสามารถเล่นดนตรีจีนได้ สำหรับเครื่องประกอบจังหวะ ปราชญ์ท้องถิ่นจะวางพื้นฐานที่ถูกต้อง เหมือนกับกลุ่มดำเนินทำนอง แต่จะมุ่งเน้นให้ผู้เรียน มีสมาธิ และมีจังหวะที่ดี ในการเล่นเครื่องดนตรี โดยผู้เรียนจะต้องฝึกตีจังหวะหยี่ปั้ง (จังหวะที่ใช้ประกอบบทเพลงที่มีจังหวะช้าๆ) และ จังหวะชาปั้ง (จังหวะที่ใช้ประกอบบทเพลงที่มีจังหวะเร็ว) เพื่อใช้ในการบรรเลงของวงดนตรีจีน

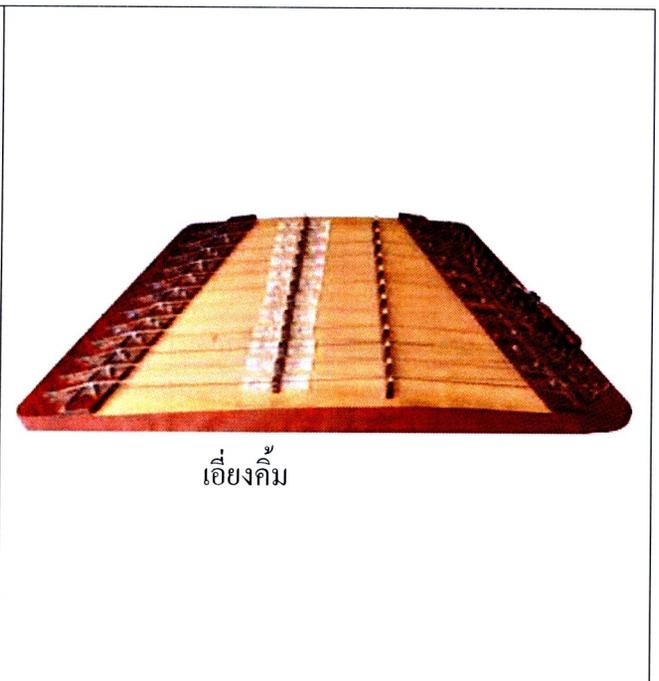
บทเพลงที่วงดนตรีจีนของชุมชนบางหลวงใช้ในการบรรเลง มี 2 ลักษณะ คือ 1) เพลงจีนโบราณ และ 2) เพลงร่วมสมัย เพลงจีนโบราณเป็นบทเพลงที่มีการสืบทอดมายาวนาน และมีความหมายของเพลง แต่ละเพลงโดยอาศัยการจดจำทำนอง และเล่นสืบทอดกันมาจนถึงทุกวันนี้ เช่น

เพลงคุย ซี เทง เป็นเพลงที่ใช้อัญเชิญเทพเจ้าลงมาสู่พิธีกรรม เพลงเหลาะ ตี เซาะ เป็นเพลงที่มีความหมายว่า หิมะโปรยปราย เป็นต้น สำหรับเพลงร่วมสมัยนั้น เป็นเพลงที่คนไทยคุ้นเคยและรู้จักกันเป็นส่วนใหญ่ เช่น เพลงเปาปุ้นจิ้น เพลงเจ้าพ่อเซี่ยงไฮ้ เพลงตามองตา เพลงลอยกระทง ฯลฯ นำมาฝึกบรรเลง เพื่อให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนบรรยากาศ และไม่รู้สึกรู้สีกเกี่ยวกับการเล่นดนตรีจีนจนมากเกินไป เมื่อเล่นเพลงได้แล้วก็จะนำมาเล่นร่วมกันเป็นวงดนตรี

ลักษณะวงดนตรีจีนของชุมชนบางหลวง มี 2 ลักษณะ คือ 1) วงหล่อโก้ว คือวงดนตรีที่มีขนาดใหญ่ มีเครื่องดำเนินทำนอง และเครื่องประกอบจังหวะ นิยมใช้บรรเลงในงานกลางแจ้งมากกว่าในร่ม เช่น งานแห่ธงตรุษจีน งานแห่เจ้า และ 2) วงหี่ซี หมายถึง วงดนตรีที่มีเครื่องดนตรีประมาณ 5-10 ชิ้น นิยมบรรเลงในที่ร่ม และสถานที่ไม่กว้างมากนัก เครื่องดนตรีที่ใช้ในการบรรเลงจะเน้นไปที่เครื่องดำเนินทำนองมากกว่าเครื่องประกอบจังหวะ เครื่องดำเนินทำนอง ได้แก่ ซอฟ้าฮี้ ซอฮี้ฮี้ ห้วยเต็ก เอียงกิม ฯลฯ ส่วนเครื่องประกอบจังหวะ ได้แก่ กลองตัวโก้ว (กลองขนาดใหญ่) กลองตงโก้ว (กลองขนาดเล็ก) ตังลื้อ หุยจี้กั้ง (ไม้ตีเหล็ก) และตัวบ๊วะ (ฉาบใหญ่) ฯลฯ

ห่วยเต็ก

เอียงคิม

ซอฟ้าฮี้

เงิ่งคิม

ภาพที่ 2 เครื่องดนตรีจีนชุมชนบางหลวง

4.3 ผลของการสร้างนวัตกรรม

4.3.1 ผลของการจัดทำ Focus group

จากการทำ focus group ผู้เข้าร่วมประชุม ได้ให้ข้อมูลเพื่อนำมาจัดแผนการจัดการเรียนรู้มีรายละเอียด ดังนี้

ดนตรีจีนชุมชนบางหลวงนั้น เริ่มก่อตั้งวงมาไม่ต่ำกว่า 80 ปี ด้วยการรวมตัวของชาวจีนของชุมชนบางหลวงที่มีความสามารถการเล่นดนตรีจีน ก็นำมาบรรเลงร่วมกัน หลังเวลาว่างจากการทำงานในช่วงเย็น เพื่อคลายความเหงา คิดถึงบ้าน และแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน ผู้ก่อตั้งวงดนตรีจีนบางหลวง คือ อาจารย์กิมตี้ แซ่ไหล ต่อมาเมื่อมีการฟื้นฟูดนตรีจีนขึ้นมา ได้ติดต่อประสานงานกับอาจารย์และผู้ที่มีความสามารถทางดนตรีจีนมาถ่ายทอดความรู้ดนตรีจีนให้กับผู้เรียนในช่วงเย็นหลังเลิกเรียน ต่อมามีการจัดตั้งเป็นชมรมอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย-จีน ตำบลบางหลวงขึ้น วงดนตรีจีนมีบทบาทกับชุมชนบางหลวง คือ เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนที่สร้างสีสันให้กับชุมชน บรรยากาศ และสิ่งแวดล้อมกับ “บ้านเก่าเหล่าเต็งไม้” ของเดิมได้อย่างเหมาะสม และอีกทั้งยังสร้างความรัก ความสามัคคีให้กับเยาวชนและชุมชนให้มีความภาคภูมิใจกับศิลปะวัฒนธรรมของตนเองที่จะร่วมกันอนุรักษ์และสืบทอดต่อไป

สำหรับเรื่องหลักสูตรท้องถิ่น ควรมีการยึดตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในกลุ่มสาระศิลปะ ว่ามีมาตรฐานแกนกลางอย่างไร และนำมาวิเคราะห์ เพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับหลักสูตร โดยแบ่งออกเป็นเนื้อหาทางทฤษฎี และเนื้อหาทางปฏิบัติ สำหรับเนื้อหาในทางทฤษฎีผู้เรียนควรจะรู้จักเกี่ยวกับเรื่องประวัติชุมชน รู้จักประเภทเครื่องดนตรี ลักษณะ โน้ตจีนและโน้ตสากล ในทางปฏิบัติผู้เรียน ต้องปฏิบัติเครื่องดนตรีได้ และรู้จักเพลงจีนของชุมชน ในการวัดและประเมินผล ในทางทฤษฎีเกี่ยวกับหน่วยการเรียนรู้ ผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดวัดผลและประเมินผล ในทางปฏิบัติควรจะให้ปราชญ์ท้องถิ่นมาเป็นผู้ประเมินตรวจสอบผู้เรียน

4.3.2 การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

หลังจากผลการทำ Focus group ผู้วิจัยได้นำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ 5 แผน จำนวน 30 คาบ มีรายละเอียดดังภาคผนวก ก

4.3.3 ผลการทดสอบทักษะการปฏิบัติก่อน - หลังเรียน เครื่องดนตรีจีน

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการทดสอบทักษะการปฏิบัติก่อน - หลังเรียนเครื่องดนตรีจีน

จำนวนเครื่องดนตรีจีน (ชิ้น)	จำนวนนักเรียนที่สามารถเล่นเครื่องดนตรีจีน (คน)			
	ก่อนเรียน	ร้อยละ	หลังเรียน	ร้อยละ
0	30	75	1	2.5
1	2	5	25	62.5
2	5	12.5	6	15
3	1	2.5	3	7.5
4	1	2.5	2	5
5	1	2.5	2	5
6 ชิ้นขึ้นไป	0	0	1	2.5
รวม	40	100	40	100

จากตารางที่ 4.2 จะเห็นได้ว่าเมื่อนักเรียนได้ฝึกฝนตามแผนการจัดการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมีทักษะในการเล่นเครื่องดนตรีมากขึ้น ดังนี้

นักเรียนที่ไม่สามารถเล่นเครื่องดนตรีได้เลย จากร้อยละ 75 เหลือเพียง ร้อยละ 2.5 นักเรียนที่สามารถเล่นเครื่องดนตรีได้ 1 ชิ้น จากร้อยละ 5 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 62.5 นักเรียนที่สามารถเล่นเครื่องดนตรีได้ 2 ชิ้น จากร้อยละ 12.5 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 15 นักเรียนที่สามารถเล่นเครื่องดนตรีได้ 3 ชิ้น จากร้อยละ 2.5 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 7.5 นักเรียนที่สามารถเล่นเครื่องดนตรีได้ 4 ชิ้น จากร้อยละ 2.5 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 5 นักเรียนที่สามารถเล่นเครื่องดนตรีได้ 5 ชิ้น จากร้อยละ 2.5 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 5 นักเรียนที่สามารถเล่นเครื่องดนตรีได้ 6 ชิ้นขึ้นไป จากร้อยละ 0 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 2.5

4.3.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียนความรู้ดนตรีจีน

การทดสอบ	\bar{X}	S.D.	t
ก่อนเรียน	19.08	2.97	38.28*
หลังเรียน	40.50	1.92	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ในภาพรวมนักเรียน โรงเรียนเจียนหัว มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงว่าเมื่อนักเรียนเรียนเนื้อหาดนตรีจีนแล้ว ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน มีค่าคะแนนเฉลี่ย $\bar{X} = 19.08$ หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย $\bar{X} = 40.50$ และพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โรงเรียนเจียนหัว หลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3.5 ความพึงพอใจการจัดการเรียนการสอน

ตารางที่ 4.4 แสดงความพึงพอใจการจัดการเรียนการสอน

รายการ	\bar{X}	S.D.	ระดับพึงพอใจ
1. เนื้อหาสาระดนตรีจีนมีความน่าสนใจ	3.87	0.84	มาก
2. วิถีการถ่ายทอดมีเทคนิคการสอนที่ดี	4.03	0.82	มาก
3. สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนมีความเหมาะสม	3.74	0.83	มาก
4. การวัดผลและประเมินผลมีความถูกต้องและชัดเจน	3.63	0.94	มาก
5. ระยะเวลาการเรียนการสอนมีความเหมาะสม	2.87	1.17	ปานกลาง
6. นักเรียนสามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้ในครั้ง นี้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน	3.26	1.03	มาก
รวม	3.57	0.48	มาก

เกณฑ์น้ำหนักของคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจการจัดการเรียนการสอน

ค่าคะแนนเฉลี่ย 4.50 - 5.00 ความพึงพอใจระดับมากที่สุด

ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.50 - 4.49 ความพึงพอใจระดับมาก

ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.50 - 3.49 ความพึงพอใจระดับปานกลาง

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.50 - 2.49 ความพึงพอใจระดับน้อย

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.49 ความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจการจัดการเรียนการสอนคนตรีจีน ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจ การจัดการเรียนการสอนคนตรีจีน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ วิทยาการถ่ายทอดมีเทคนิคการสอนที่ดี ($\bar{X} = 4.03$) รองลงมา คือ เนื้อหาสาระคนตรีจีนมีความ น่าสนใจ ($\bar{X} = 3.87$) สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนมีความเหมาะสม ($\bar{X} = 3.74$) การวัดผลและ ประเมินผลมีความถูกต้องและชัดเจน ($\bar{X} = 3.63$) และนักเรียนสามารถนำความรู้และประสบการณ์ ที่ได้ในครั้งนี้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ($\bar{X} = 3.26$) และข้อที่อยู่ในระดับปานกลางมี 1 ข้อ คือ ระยะเวลาการเรียนการสอนมีความเหมาะสม ($\bar{X} = 2.87$)

4.3.6 เจตคติที่มีต่อการเรียนการสอน

ตารางที่ 4.5 แสดงเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับดนตรีจีน

รายการ	\bar{X}	S.D.	ระดับความรู้สึก
1. สาระความรู้ดนตรีจีนเป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย	3.26	1.13	ปานกลาง
2. ควรเพิ่มเวลาเรียนการสอนดนตรีจีน	3.79	1.17	มาก
3. การเล่นดนตรีจีนเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ยาก	3.05	1.16	ปานกลาง
4. การฝึกเล่นดนตรีจีน เป็นสิ่งที่น่าเบื่อ	2.16	1.08	น้อย
5. เมื่อฝึกเล่นดนตรีจีน รู้สึกเพลิดเพลิน	3.47	1.08	ปานกลาง
6. การอ่าน โน้ตสากลเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก	3.21	1.09	ปานกลาง
7. การอ่าน โน้ตจีนเป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย	2.61	1.05	ปานกลาง
8. เมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชาดนตรี นักเรียนรู้สึกสบายใจ	4.18	0.90	มาก
9. วิชาดนตรีจีนเรียนแล้วรู้สึกง่วงนอน	2.34	1.17	น้อย
10. นักเรียนสามารถนำความรู้และประสบการณ์ไปประยุกต์การเล่นดนตรีประเภทอื่นได้	3.24	1.08	ปานกลาง
รวม	3.13	0.29	ปานกลาง

เกณฑ์น้ำหนักของคะแนนเฉลี่ยของเจตคติของผู้เรียนต่อการเรียนการสอน

ค่าคะแนนเฉลี่ย 4.50 - 5.00 เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.50 - 4.49 เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก

ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.50 - 3.49 เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.50 - 2.49 เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.49 เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยที่สุด

จากตารางที่ 4.5 พบว่า นักเรียนมีเจตคติที่มีต่อการเรียนการสอนดนตรีจีนในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.13$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีเจตคติ อยู่ในระดับมาก 2 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชาดนตรี นักเรียนรู้สึกสบายใจ ($\bar{X} = 4.18$) และควรเพิ่มเวลาเรียนการสอนดนตรีจีน ($\bar{X} = 3.79$) รองลงมา อยู่ในระดับปานกลาง คือ เมื่อฝึกเล่นดนตรีจีน รู้สึกเพลิดเพลิน ($\bar{X} = 3.47$) สาระความรู้ดนตรีจีนเป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย ($\bar{X} = 3.26$) การอ่าน โน้ตสากลเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก ($\bar{X} = 3.21$) การเล่นดนตรีจีนเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ยาก ($\bar{X} = 3.05$) และการอ่าน

โน้ตจีนเป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย ($\bar{X} = 2.61$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ วิชาดนตรีจีนเรียนแล้ว
รู้สึกง่วงนอน ($\bar{X} = 2.34$) และการฝึกเล่นดนตรีจีน เป็นสิ่งที่น่าเบื่อ ($\bar{X} = 2.16$)

นอกจากนี้ นักเรียนและปราชญ์ท้องถิ่นได้ร่วมกันให้ข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. อยากให้มีการเรียนมากกว่านี้
2. ระยะเวลาในการสอนมีน้อย จึงทำให้เข้าใจยากและอุปกรณ์มีไม่เพียงพอต่อจำนวน
นักเรียน
3. การได้พาไปลองเล่นแบบของจริงเป็นสิ่งที่ดีมาก แต่ควรมีวิทยากรมากกว่านี้ และควรมี
เวลาเรียนให้นานกว่านี้
4. ควรเพิ่มเวลาเรียนให้มากขึ้น และควรเพิ่มเครื่องดนตรีต่าง ๆ หรือไม่ก็พาไปที่ต่าง ๆ
เพื่อเรียนรู้เพิ่มเติม
5. ดีเยี่ยมแล้ว
6. ควรหาสถานที่เรียนให้เหมาะสมกว่านี้
7. อยากให้มีการเรียนแบบนี้อีก